

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník V.

Paříž, září - říjen 1974

Číslo 5

...TY JSI DĚDIC ČESKÉ ZEMĚ,
ROZPOMEŇ SE NA SVÉ PLÉMĚ...

...Časné zrána zvonili na jitřní. Jakmile Václav uslyšel zvon, vstal a šel na jitřní. Hned v bráně jej dostihl Boleslav. Václav se naň ohlédl a řekl: Bratře, včeras nám dobře posloužil. Boleslav mu odpověděl: Ny- ní ti chci lépe posloužit. Po těch slovech udeřil jej mečem po hlavě. Václav se obrátil k němu a řekl: Co ti to napadlo, bratře? A po těch slovech jej uchoopil a srazil na zem. Tu přispěchal jakýsi Tuža a ťal Václava do ruky. Ten poraněn na ruce pustil bratra a běžel do chrámu. Tu dva ďábli řečení Tira a Česta ubili jej v bráně chrámové. Byl pak zabit kníže Václav 28. dne měsíce září...

Bůh však obrátil kamenná srdce nevěřících na pokání a doznání hříchů. Tak i Boleslav se rozpomenul, jak velký hřích spáchal, přenesl tělo svého bratra, spravedlivého muže Václava do Prahy a řekl: Zhřešil jsem a svého hřichu jsem si povědom...

Uložili jej v kostele svatého Víta po pravé straně oltáře...

Z první staroslověnské legendy
o sv. Václavu

...Jiní získali zlatem, jiní hnětli železem,
jiní podědili, jiní vyženili svoji zem.
Čechy vypily svého panovníka,
není v nich pole jediného,
které by nebylo nasyceno jeho tělem
a nasáklé krví jeho.
Není srdce, jež by nebylo potřísněno krví
krále rozlitého...

P. Claudel, Sv. Václav /1914/
Ze sbírky Svaté obrázky české
přeložil J. Čep.

...Ale to hlavní: tito hoši a tyto dívky
obsadili sochu sv. Václava. Nešli nikam jinam,
šli právě sem, zcela samozřejmě. Stáli tam stráž,
nahore na těch stupních, s vlajkami v rukou, vždy
po čtyřech hodinách se střídali...ve dne v noci. A spousta věnců,
stuh, květin...Když jsme přijeli, viděli jsme průvod: chlapci a děvča-
ta se vraceli z chmelu...Jeden vpředu nesl vlajku...za ním skupina s
obrovským věncem z chmelu...kráčeli k sv. Václavu, tam věnec položili a

postavili stráž...

Co to mělo znamenat, co vedlo tyto "maličké", tyto nic nejsoucí, tuto mládež ke svatému Knížeti?

Z hlubin věků, z hlubin století, z hlubin našich počátků se ozval hlas, který procházel pokoleními a který, věřím, má každý z nás ve svých prsou, hlas, který je nejvladnějším výrazem toho všeho, co je naše vlast, Bohem nám daná, naše vlast skropená krví nejen Václavovou, ale i statisíců mužedníků a statisíců vyznavačů...

Přece, tam měli stát biskupové, preláti, kněží, tam jsme měli stát my, katolíci. my, co máme přece patent na zbožnost, co si myslíme, že jsme ti praví a vyvolení...

Ti "maličtí", ti nic neznamenaající jsou znamením, že není nic ztraceno..

Z dopisu z Prahy
/podzim - 1968/

...Kůň bronzový, kůň Václavův
se včera v noci třás
a kníže kopí potěžkal. ...

Myslete na chorál,
malověrní,
myslete na chorál!

...Jenom ne strach! Jen žádný strach,
takovou fugu nezahrál sám Šebastián
Baob,

co my tu zahrajem,
až přijde čas, až přijde čas.

F.Halas, Torzo naděje
/úryvek/

Autor řádků, které nyní budete číst, je představený protestantského kláštera v Taizé, Roger Schutz. Byl pozván zesnulým papežem Janem XXIII na II.Vatikánský koncil jako pozorovatel. Když slyšel v chrámě sv.Petra jak shromáždění katoličtí biskupové prohlašují, že obnovení plné jednoty mezi všemi křestany je jedním z hlavních cílů II.Vatikánského koncilu, byla tato jednota praktickou skutečností jen na jediném místě na světě, v jeho klášteře.

Dr.Štěpán Trochta

Výpisky ze stejnojmenné brožury, kterou v r.1970 vydalo nakl.Vyšehrad v Praze.
Z franc.originálu Vivre l'aujourd'hui de Dieu přeložil A.Bernáček.

- Od čtvrtého století byla nálokterá doba pro křestanství tak rozhodující, jako je století naše. Naše století postavilo křestany před otázku života nebo smrti. Je jich dnes jedna miliarda a jsou rozdrobeni do mnoha vyznání. Proti nim: 2,5 miliardy nekřestanů - na konci století bude ovšem na Zemi kolem šesti miliard lidí. Zároveň s křestany usiluje o všeobecnou jednotu lidstva i atheistická ideologie.

- Správný vztah k Ježíši Kristu nás musí nutně dovést k bližnímu. Docházíme však k paradoxnímu zjištění: současné církve nás od bližního spíše vzdalují. Náboženské obce mají příliš často sklon ke konzervatismu, jsou zahleděny do minulosti, zůstávají pozadu za dobou.

- Zatím co tolik křestanů postupně ztrácí smysl pro universalitu, usilují nasy o sjednocení v celosvětovém měřítku. Lidé bez Krista objevují nutnost jednoty. Křestané zůstávají pozadu, opodál. O Církvi se nic neví a nezná a pokud se Církev nějak projeví na venek, posuzuje ji ostatní prostředím velmi přísně jako společnost zastaralou, zbytečnou a neschopnou jít s dobou. Ale i někteří křestané těžce snášejí těžkopádnost svého prostředí.

- Přiznejme si pravdu: lidé nevěřící, kteří usilují o všeobecné bratrství, vidí daleko dopředu, jsou schopni sebekritiky, bývají velkorysí. A to je v příkrém kontrastu s postojem tolika křestanských skupin, které se navzájem číhavě pozorují a působí dojmem, že existují pouze pro obhajobu svých úzkoprsých cílů.

- Roztržka mezi světem a křestany je záležitost velmi vážná. Jak překo -

náme rozpor Církev-svět? Nebát se umazat si ruce. Reagovat na zásadní výzvu Evangelia: rozděl svůj chléb s hladovým! Nehledat svou, individuální spásu, ale spásu celé společnosti.

- Přesto, že křesťanská víra ztratila pro mnoho lidí přitažlivost, je povinností křesťanů dnešních dnů činit si násilí, jít a poznávat své bližní tam, kde jsou - ve světě. Více než kdy jindy musíme být dnes informováni o situaci sociální, politické, ekonomické. Více než kdy jindy musíme znát svět, jehož králem i dnes je Kristus, jehož svrchovanost však člověk neuznává.

- Křesťan se nemůže, nesmí vyhýbat odpovědnosti. V samém evangeliu je něco z existencialismu, jistá výzva vyžít svůj život v dnešku samého Boha. Bláznovství evangelia odporuje lidské potřebě cítit se za bezpečen pro budoucnost.

- Mladá generace se chce vyžít, ne se dávat poučovat. Snad takovou nálehavou chtivost života vyvolává i podvědomí, že žijeme v hodině dvanácté. Heslem "vyžít se" rozumí se vůle dávající úplnou volnost smyslům...Kategorickými zákazy a příkazy bychom mohli dosáhnout, že se mladá generace od nás oddělí. Jedině správná metoda je zůstat plně lidmi. A těmi budeme, podaří-li se nám pomoci svému protějšku, aby sám v sobě našel mravní normy a podřídil se jim sám, z vlastní vůle, bez vnějšího nátlaku. Naše existence ve světě musí být ostatně přesvědčivější než všechny řeči. Prožívá-li křesťan opravdově to, co se zdá světu nemožným, ať už je to trvalá věrnost křesťanského manželství nebo Kristovo povolání k čistotě celibátu, může být jist, že zrno zaseté do země vzklíčí.

Hlavní hodnoty vnitřního života.

- O pravidlech vnitřního života křesťana je snadnější psát, než podle nich žít. Vnitřním životem musí být oživena celá bytost. Bdělost nad myšlením se nedá oddělit od bdělosti nad tělem. Mezi psychickou a fyzickou složkou člověka je tak úzký vztah, že porucha jedné z nich se nutně odráží i v druhé.

- Křesťanská askeze není samoučelné odříkání. Není cílem sama o sobě. Je prostředkem, jak odpovídat na milost.

- Není potřeba lámat si hlavu přemýšlením, jaké odříkání si ukládat. Stačí snaha o sebevládu. Místo toho, abychom si ukládali ještě víc než od nás Bůh chce, je lépe v prostotě srdce plnit požadavky, které nám ukládá dnešek.

- Hledáme-li způsoby jak se ovládat, nemějme na zřeteli nějaké podrobnosti, svůj pokrok nebo poklesnutí, ale jediné svůj cíl, samého Ježíše Krista. Jinak bychom zaměňovali prostředek za cíl, rozjímal bychom o člověku místo o Bohu, skličovalo by nás vědomí vlastní slabosti, místo abychom se nepřestávali obdivovat Božímu milosrdenství.

- Formalismus a návyk! Ukládáme-li si v určitých hodinách modlitbu, pak je to správné jen tenkrát, děláme-li to z lásky k Pánu, a ne proto, že chceme dodržovat pravidlo.

Dokončení příště.

VERŠE

EDUARDA DVOŘÁKA

sv. v Rue du Bac rozmnožoval tehdy velmi řídké rasy naší rasie. Jak se později ukázalo, tento "mladík" byl lékařem, ve Francii získal na vyřízení úředních formalit a tak velmi záhy naše řady opustil a odjel do USA. Nyní žije a pracuje v Texasu, kde vedle své lékařské praxe a studií - píše básně.

V poměrně krátké době vydal v USA dvě sbírky básní: Píseň o Věčném Dc-novu /Paříž 1969, Houston 1970/ a Ocún /1973/.

Jeho jméno - Eduard Dvořák.

"..Snad nejlépe se vyjadřuje básník, jehož úkol je vyslovovat to, co lidskými slovy snad vyslovit se nedá," napsal J.E. John L. Mořkovský,

Někteří z nás se možná ještě pamatují na vysokého tmavovlasého "mladíka" s brýlemi, který kdysi svoji přítomností na českých msich

biskup diecese galvestonské a houstonské v úvodním slovu ke sbírce Písní o Věčném Domovu a vyslovuje přání, aby "verše hlubokého stesku povznesly čtenáře k výšinám, kde duše volně dýchá, poblíž Ducha, svého pramene."

O T Ě N Ā Š

Otče náš jenž jsi na nebesích
já jsem tak strašně při zemi
přehrady víček přetékají
mně z tůně bělma slzami

jsou vyztuženy loukotěmi
ze šípů žilek krvavých
a lámou na nich moje síly
a třepí holé nervy v nich

Buď posvěcen jméno Tvoje
a jako sladkou ozvěnu
do mého vtiskni, vymodeluj
podobu jeho ke Tvému

Přijď království Tvé když se modlím
jako bych smrti stříhal čas
na věčné šaty odloučení
od duše která skrývá klas

v užitku stokrát znásobený
Já v ubohosti budu rád
když jednou sklizeň nabídnu Ti
zmnoženou sotva nadvakrát

Buď vůle Tvoje potvrzena
jak v nebi tak i na zemi
v robotu štěstí šroubky láme
klid noci zařikává mi

do nekonečné trýzně bdění
v níž musím také ochutnat
z kalichu Tvého utrpení
bych směl se k věrným počítat

Chléb vezdejší nám dneska přiděl
k žádosti prsty svcrné mám
k díkům jich stáde rczbihavé
s tápavou pýchou vodí tma

buď na ně jako Josef k bratřím
promin jim jistou odplatu
i když Tvcu ruku nepoznaly
slepými bříšky po hmatu

Odpust nám všechny naše viny
jen prosím neklad podmínku
že budeš stejně odpouštět nám
jako my našim viníkům

jistě bych v pomstě bíděně zašel
jak ztroskotanec na moři
vždyť vidíš jak jsem šťastně živý
že jiní trapně živoří

A neuveď nás v pokušení
stačí mně kouzlo slabého
jak náchylný jsem k zplevelení
prosím Tě zbav nás od zlého
Amen

Ze sbírky Písní o Věčném Domovu

M A R I E B E S H R Á D K O V Á K VÝROČÍ PRVNÍHO PROVEDENÍ OPERY PRODANÁ NEVĚSTA

s nadšením a trvalo dosti dlouho než se stala národní operou, která ani za celé století nezevšedněla a promlouvá stále k našim srdcím. Při banketu na oslavu stého provedení opery, B. Smetana v dojetí za uznání kterého se mu od věrných v národě dostalo, se přiznal, že toto dílo skládal vlastně ze vzdoru za útoky kritiků proti jeho první opeře Braniboři v Čechách. Odpůrci mu tehdy vytýkali, že napodobuje Wagnera a že není schopen stvořit nic ve vlastním stylu. Požádal proto Karla Sabinu o napsání textu k nové opeře. Po tři léta potom pracoval na Prodané nevěstě podle libreta, které mu Sabina po částech dodával.

Smetana měl však tehdy i celou řadu věrných přátel, k nimž patřil také Jan Neruda, který označil Smetanu v Národních listech za největšího a nejslibnějšího českého skladatele.

Neočekávaného vítězství Prodané nevěstě se dostalo v r. 1892 poprvé za hranicemi a k tomu na půdě nepřátelské - ve Vídni, kde se pořádala divadelní a hudební výstava. Zúčastnily se jí umělecké soubory jako Deutsches Theater z Berlína a pařížské Théâtre Français. Pražské ně -

30. května 1866 byla v Praze poprvé uvedena na divadelní scénu nejpopulárnější a nejmilovanější česká opera Prodaná nevěsta. Nebyla však po premiéře přijata

mecké divadlo účast odřeklo a slíbilo jen obeslati výstavu. To se zdálo Čechům podezřelé a otázka zájezdu byla předmětem debat, má-li se pozvání odřeknouti, protože naděje na úspěch za tehdejší politické situace mezi Čechy a Němci ve vídeňském parlamentu byla malá. Nakonec se přece jelo, díky odvaze ředitele Národního divadla Šubrtů, který dokonce prosadil ve Vídni českoněmecké plakáty. Koncem května odjela většína herců, v ND se po 14 dní nehrálo.

Ale stalo se něco neočekávaného: dle zpráv z novin se Praha dověděla, že Víden je unesena líbezností české opery a hlavní vídeňský kritik Dr. Kalbeck označil operu za dílo mistrovské.

Přirozeně, návrat do Prahy po takovém ocenění byl slavný. Česká akademie udělila ND zlatou medaili za zásluhy o umění a dokonce na památku tohoto vítězství byla ražena pamětní mince. I řediteli Šubrtovi se dostalo zaslouženého uznání, že zájezd uskutečnil.

Tak Prodanou nevěstou ND získalo slávu za hranicemi a od té doby pozvání do cizích zemí přibývalo. Mezi dvěma válkami byla uvedena i v Paříži a v r. 1966 k 100letému výročí premiéry byla dávána v Bordeaux.

A. Dvořák ve svých vzpomínkách na Smetanu vysvětluje: "Smetana mohl svou mohucností uchvátit celý svět, kdyby byl použil nějakého všesvětového syžetu, ale on chtěl být náš a je náš - on hudbou vyslovil duši českého člověka."

"...Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém..."

Zve všechny naše farníky a přátele, kteří věří v sílu a prospěšnost s p o l e č n é modlitby a rozjímání,

na sobotu 23. listopadu 1974 v 17.00 hod. do farního sálu
při kostele St. Germain l Auxerrois.

V rámci rozjímání sv. růžence a čtení z Písma sv. spojíme své osobní úmysly a náš společný: za naši svatováclavskou vlast a naši farní obec ve Francii. Podle možnosti ukončíme naše setkání mší sv.

— NAŠE ZPRÁVY —

- 23. září 1974 zemřel v Saint-Aubin-des Châteaux profesor pařížské Sorbonny Victor L. T A P I É, česky mluvící celoživotní obdivovatel a ctitel českých dějin. Projevem jeho laskavosti a pozornosti k naší Misii byla i jeho účast na českých mších sv. a přednášky ve farním sále. Naše příští mše sv. dne 19.11.1974 bude obětována za tohoto vzácného přítele naší vlasti.

- Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii, za účasti pařížského Sokola, Spolku francouzsko-československého přátelství a České kat. misie, pořádá oslavy 60. výročí odchodu do boje prvních čs. dobrovolníků /v pátek 25. října 1974 před pamětní deskou v Palais Royal/ a 56. výročí prohlášení samostatnosti čs. republiky: v neděli 27. října v 16.00 hod. v Domě kultury v radnici St. Mandé /vchod z Avenue de Bel-Air, metro St. Mandé-Tourelle/ projevem p. E. Fauchera, hudební vložkou a zpěvem dětí naší Misie.

Na den Všech svatých v pátek 1. listopadu bude uspořádána tradiční pietní vzpomínka u pomníku padlých Čechů a Slováků ve Francii na hřbitově Père Lachaise. Sraz v 11.00 hod. na náměstí Gambetta, roh Avenue Père Lachaise, metro Gambetta.

- Zástupci čs. vlády a Vatikánu se dohodli, že budou pokračovat v jednáních o řešení některých otázek vztahů mezi Církví a státem. V pražských církevních kruzích - a to nejen mezi katolíky - se toto jednání sleduje s velkým zájmem. Někteří si od tohoto jednání slibují alespoň částečné uvolnění náboženské svobody v Československu a poněkud liberálnější vztah režimu k církvím, který lze označit - zatím, jako tvrdý a neústupný. čs

- Letošní kongres a symposium římské Křesťanské akademie se konaly v

Brixenu za účasti vědeckých spolupracovníků a příznivců KA z USA, Švýcarska, Holandska, Belgie, Francie, NSR, Itálie a Vatikánu. Téma symposia: křesťan v industriální společnosti. Vstupní přednáškou byla úvaha dr.T.Spídlíka Dialog s ideologickými odpůrci v tradici křesťanství, historický charakter měla i přednáška dr.Sychry Křesťanství a řecká filosofie. Velkou diskusí vyvolala přednáška mladého profesora z Říma dr.K.Skalického Křesťanská alternativa k marxismu. Filosofická oblast symposia byla uzavřena přednáškou ing.L.Husáka Sorokinova filosofie kultury a možnosti křesťanství. /Oběžník se bude snažit, aby přinesl o Sorokinovi podrobnější informaci/ čs

- 26.října bude mít ve Washingtonu svou americkou premiéru Smetanova opera Dvě vdovy. V rámci oslav 150.výročí narození B.Smetany ji připravuje čs. Společnost pro vědy a umění. čs

- V NSR se těší zvláštní pozornosti Ota Filip, spisovatel, který byl nedávno vyhoštěn z CSR. Jeho zatím největším literárním úspěchem je román Nanebevztoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy. Jde o vtipné vyprávění o osudech členů mužstva F.C.Slezská Ostrava od třicátých let dodnes. Vyjde také v češtině, v nakl. INDEX, v Kolíně n.R. čs

- Román Ludvíka Vaculíka Morčata vyšel francouzsky v nakl.Gallimard v edici "Z celého světa".

- ZPRAVODAJ, časopis výborné úrovně Svazu čs.spolků ve Švýcarsku nabízí výhodné podmínky pro nové abonenty: všichni noví předplatitelé, kteří zaplatí 24.- šv.Fr. na rok 1975 již letos, dostanou zbývající letošní výtisky zdarma.

- Jak jsme se dozvěděli z hodnověrného pramene, nezakládá se zpráva o úmrtí paní H.Benešové na pravdě. Oběžník, který tuto zprávu také otiskl, rád přináší opravu.

- Blíží se únor a s ním i naše II.Symposium, které bude tentokrát zaměřeno více na náboženské otázky. Místem konání má být náš farní sál, přesné datum nebylo ještě dohodnuto. Oběžník se bude snažit přinést již v příštím čísle **konkrétnější** informace.

- Naše paní jsou neúnavné. Dokázaly to v sobotu 21.září hostinou ve farním sále. Koláče, jichž bylo úctyhodné množství, zmizely stejným způsobem, jakým byly připraveny a darovány /ale určitě mnohem rychleji/ - našim paním vřelé díky!

- V sobotu 5.11.přednášel v nevytopeném farním sále p.V.Peška o sv.Vojtěchovi a o jeho vztazích k Francií, při které jsme si uvědomili, jak málo toho víme o počátcích křesťanství v naší vlasti. Přednášející podal své rozsáhlé znalosti sympatickým "profesorským" způsobem, nutící posluchače k myšlení a sledování látky. Litovali jsme, že tato tak hodnotná přednáška byla poměrně málo navštívena, vinu nese i Oběžník, kterému se nepodařilo přinést zprávu o přednášce včas. Panu V.Peškovi mnohokrát děkujeme a těšíme se na prosincovou přednášku.

- Pravidelná schůzka Farní rady se koná 30.11. u předsedy FR p.Šmída ve 20.00 hod.

N Á Š P R O G R A M :

Mše sv.: Vždy každou první a třetí sobotu v měsíci, t.j. 19.října, 2.listopadu, 16.listopadu a 7.prosince 1974 vždy v 17.30 hod. v kostele St.Germain l Auxerrois, 2 Place du Louvre, Paris le.

Společensko-kulturní program /po mši sv. ve farním sále/

19.října : Prof.A.Snejdárek, Život a dílo prof.TAPIÉ - přednáška
2.listopadu: Současný život v CSR - beseda s **našimi** novými přáteli.
16.listopadu: Dr.Dubina, Problémy emigrace - beseda
7.prosince : V.Peška, Založení arcibiskupství a katedrály sv.Vita v Praze - přednáška

"OBEŽNÍK - CIRCULAIRE" - Septembre-October 1974 - Bulletin de la Mission Cath.Tchèque. Périodique paraissant 6 fois par an /Abonnement: 10,-Frs/
Editeur responsable: Mgr.H.Parolek, Mission Cath.Tchèque,